

Στροφή

UNIVERSITY STUDIO PRESS

ΒΟΛΛΥ ΖΑΠΩΝΗ

Στροφή

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

UNIVERSITY STUDIO PRESS

Εκδόσεις Επιστημονικών Βιβλίων και Περιοδικών

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2013

UNIVERSITY STUDIO PRESS

Εκδόσεις Επιστημονικών Βιβλίων & Περιοδικών

Πρώτη έκδοση: Θεσσαλονίκη 2013 ISBN 978-960-12-2154-0

*Η μερική ή ολική ανατύπωση είτε η καθ' οιονδήποτε τρόπον ανα-
παγωγή του βιβλίου, καθώς και η φωτοτύπηση τμήματος ή ολό-
κληρου του βιβλίου, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη και της
συγγραφέως, τιμωρείται από το νόμο.*

© ΒΟΛΛΥ ΖΑΠΩΝΗ

[www.youtube.com BOLLV ZAPONH](http://www.youtube.com/BOLLY_ZAPONI)

© UNIVERSITY STUDIO PRESS A.E.

Αρμενοπούλου 32, 546 35 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ. 2310 208731, 2310 209637, 2310 209837, Fax 2310 216647

E-mail: info@universitystudiopress.gr

Ιστοσελίδα: www.universitystudiopress.gr

ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ – Πεσμαζόγλου 5, 105 64 ΑΘΗΝΑ

Τηλ. & Fax 210 3211097

Η Βόλλυ Ζαπώνη Γ.Μ. γεννήθηκε στην Καβάλα.

Αποφοίτησε από το Κλασσικό Λύκειο της Ελευθερούπολης Παγγαίου όπου και μεγάλωσε. Αγάπησε με πάθος τα ελληνικά Γράμματα και ιδιαίτερα τη Γλώσσα που τη θεωρεί ζωντανό

οργανισμό και ζητά απ' όλους μας σεβασμό προς αυτή.

Σπούδασε Λογιστική και Πληροφορική.

Αυτό που κατά κύριο λόγο την πληγώνει είναι η κακοποίηση της Γλώσσας και έχει δώσει μάχες για το θέμα αυτό.

Η ποίηση είναι για τη Βόλλυ Ζαπώνη μια τρυφερή αγάπη που τη συνοδεύει από τα παιδικά της χρόνια.

Το 2009 εξέδωσε την ποιητική συλλογή «Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ».

Όντα

Όλα τα έμβια όντα
είμαστε κρίκοι της σκηνής
αυτής της όμορφης ζωής
που άχαρη τη βλέπουμε
γιατί απροετοίμαστοι
ήρθαμε να συμβάλλουμε
στα δρώμενα της γης.

Καθένας ανοχύρωτος,
αυλαίας παρατηρητής,
εκών ή άκων θεατής,
στους ρόλους κάθε του ζωής.

Ηθοποιός και μάρτυς
αυτόπης και αυτίκοος
του σύμπαντος υπήκοος.

Στροφή

Όπου η σκέψη σεργιανά
εκεί η ψυχή σε πάει.
Νιώθεις πως είν' αρνητικό
αυτό που τρέφει το μυαλό;
Το βλέμμα στρέφε πάραυτα
της σκέψης σου αλλού.

Για όλα όσα σε πλήγωσαν
νιώσε ευγνωμοσύνη.
Τι ωφελεί η επιστροφή;
Είδες τα στάσιμα νερά;
Σήψηη αποπνέουν και φθορά.
Μπροστά σου απλώνονται
τα ίδια, τα γνωστά.
Δες δεξιά κι αριστερά.
Κι άλλη στροφή, κι άλλη στροφή.
Γέμισε ο νους με άχρηστα.
Σκέψεις κενές βουίζουν.
Κράτα μονάχα τις αρχές
που σε χαρακτηρίζουν.

Κι αν βλέπεις μια καταστροφή,
τίποτε δεν τελειώνει.
Υπάρχει κι η αντιστροφή
πέρα, στο βάθος του Είναι σου.
Αν νιώσεις την αποστροφή
και πίσω δεν γυρίσεις,
είν' ένα βήμα άξιο
να το χειροκροτήσεις.

Μη κλαις γι' αυτά που χάθηκαν.
Η Φύση τα αναστρέφει.
Κάθε σκέψη, κάθε πράξη σου
σε σένα επιστρέφει.

Κενό

Απέραντο κενό...

Μια πάπια κολυμπά...

Με καλεί

να γίνω ένα

μαζί της.

Αδιέξοδο

Νιώθεις για κείνη ενοχές.

Νιώθει για σένα οίκτο.

Εαυτός

Μέσα μου εσύ κοιμόσουν
και περίμενες να ρθει
η κατάλληλη στιγμή
να με πάρεις απ' το χέρι,
των ορίων να μου δείξεις
την ευαίσθητη γραμμή.

Εσύ

Το μυαλό τους χορεύει
σε πίστα μικρή.
Νομίζουν πως είσαι
μαζί τους κι εσύ.

Καθένας είναι υπεύθυνος
για όσο καταλαβαίνει.
Εσύ που έφυγες μπροστά
πίσω να μη κοιτάξεις.
Εσένα ο δρόμος σου είν' αυτός.
Του άλλου είν' ο άλλος.
Τον χρόνο σου μη σπαταλάς
σε ανώφελες συγκρίσεις.
Ας σκέφτεται όπως σκέφτεται.
Μη τον παρεξηγήσεις.

Εσύ που κάπου πίστεψες,
που μάχεσαι με ήθος,
την ανηφόρα ανέβηκες
κι έφυγες απ' το πλήθος.

Εσύ που σκέφτεσαι αλλιώς,
πέρα απ' το πλέγμα ορίων,
εσύ που θυσιάζεσαι
για μια ιερή ιδέα,
του καθενός το δίκαιο
αγνά που υποστηρίζεις,
όρθιος κρατήσου και σεμνός
στην έκσταση του ρίγους.
Της κοινωνίας η φώτιση,
η πρόοδος κι η διαφορά
έρχονται απ' τους λίγους.

Ευτυχία

Είχε εισπράξει τόσο πόνο
που σκοτείνιασε η ψυχή.

Με προσπάθεια μεγάλη
κι εσωτερικές δουλειές
έκλεισε όλες τις πληγές.
Απαλλάχθηκε από σκέψεις
άχρηστες και περιττές,
ένιωσε τον νου του άδειο
κι εμφανίστηκες εσύ,
ανάλαφρη και φτερωτή
σαν την ελευθερία.

- Ήρθε η ώρα να μ' αγγίξεις.
- Πώς σε λένε;
- Ευτυχία.
- Και πού μένεις;
- Στων ανθρώπων τα κεφάλια.
Της ψυχής είμαι αρετή.

Τέως

Κάθε ύφος, κάθε λέξη σου
ηγούσαν σαν συναγερμός.
Ο πόνος και η χαρά
ξέσχιζαν την καρδιά μου,
τέως Θεέ και τέως βασιλιά μου.

Έρωτας

Παράθυρο άνοιξε στον νου,
μπήκε κομμάτι του Θεού,
του κάρμα ο φορέας.

Αγνούλες

Μάνα, δίπλα στον τάφο σου
άνθισαν δυο λουλούδια
όμορφα, άσπρα, ταπεινά.

Μίσχος λεπτός, ευάλωτος
σου αγέρα την ορμή.
Είναι, νομίζω, θηλυκά.
Αγνούλες τα ονόμασα.
Τα χάιδεψα, τα πότισα
και με κοιτάζαν ντροπαλά.

Μια προσευχή ψιθύρισα
να τα προλάβω ζωντανά.
Όταν ξανάρθω να σε δω
νομίζω πως θα ήθελαν
να μ' έβλεπαν κι αυτά.

Μη γκρινιάζεις

Η σιωπή του βουνού σε ταράζει.
Γύρω ολάκερη η φύση κινεί
της χαράς της δικής σου το νήμα.
Γιατί φοβάσαι τη σιωπή;
Γιατί σε αποφεύγεις;
Πού πας; Μη τρέχεις. Μη κλωτσάς.
Δεν είσαι εσύ ο φταίχτης.
Όλοι μαζί το φτιάξαμε το κλίμα αυτό
με τις βαριές μας σκέψεις.

Είσαι αθάνατη ψυχή. Μη το ξεχνάς.
Και μη πανικοβάλλεσαι.
Κοίτα ψηλά. Πετούν πουλιά.
Άλλη μέρα ανατέλλει.
Είσαι πνεύμα αθάνατο.
Στάσου. Σε όλα αντέχεις.
Το όχημά σου είναι φθαρτό.
Εσύ, η ψυχή, το ελέγχεις.

Μη γκρινιάζεις.
Γύρνα αργά το κεφάλι και δεξ
το πουλί που πετάει,
το ποτάμι που τρέχει.
Σου μιλάει το νερό.
Σου γελάει.

(Αφιερωμένο στο τετράποδο
φιλαράκι μου, τον Τίτο)

Χάθηκες

Μέσα από σένα είμαι εκεί.
Μέσα από μένα είσαι εδώ.

Δεν ξέρω αν βαδίζουμε
στη γη κι οι δυο.
Κάποια στιγμή θα είμαστε
κι οι δυο στον ουρανό.

Δεν εντάσσομαι

Είμαι ένας σπόρος,
μια ενέργεια, μια ψυχή.
Γεννήθηκα για μια
συγκεκριμένη αποστολή.

Είμαι χρήσιμη όσο
κι εσύ, κι εσύ, κι εσύ.
Κι είμαι ιδιαίτερη όπως
κι εσύ, κι εσύ, κι εσύ.

Όχι, δεν τάσσομαι.
Όχι, δεν υποτάσσομαι.
Στο πλήθος δεν εντάσσομαι.
Είμαι μοναδική.

Αναρωτιέται

Του είπαν ότι αυτό είναι ζωή.
Δεν έψαξε ο ίδιος να το βρει.
Δέχτηκε τον κομπορμισμό
και μπήκε στο ρεύμα το κλασσικό.

Κι αναρωτιέται το βράδυ αυτό
τί είναι λάθος και τί είναι σωστό.
Κάτι του λείπει. Πονάει δυνατά.
Αυτό που υπάρχει μέσα βαθιά
νιώθει πως είναι ευτυχία τελικά.
Κοιμάται. Ησυχία! Θέλει δουλειά.

Κι αναρωτιέται το βράδυ αυτό
πού να 'ναι το λάθος και πού το σωστό.

Ευθύνη

Οι σκέψεις σου κι οι πράξεις σου
σ' άλλες ζωές, σε έστειλαν
σ' ένα καινούριο σώμα.

Μ' ευθύνη σου κατέβηκες
σ' ευθυνογόνο γη.
Χώρος και χρόνος και γονείς
ήταν δική σου επιλογή.

Και θες δεν θες θα αποδοθεί
ο προς το σύμπαν φόρος,
γιατί στο βάθος του Είναι σου
δεν είσαι ευθυνοφόρος
αλλά ευθυνοφόρος.

Απλώνομαι

Ήλιος, φως και θάλασσα
μπροστά μου απλωμένα.
Κι εγώ, η ψυχή, απλώνομαι
με τα κεριά αναμένα
μες στο κορμί που δέχεται
να με φιλοξενεί
στα όριά του τα αδρά,
τα περιορισμένα.

Σταγόνα

Σταγόνα είμαι του σύμπαντος.
Μπλοκαρισμένο φως.
Μ' ένα μυαλό ακούραστο
που σκέφτεται διαρκώς.
Κι ένα κορμί από χώμα.

Σταγόνα είμαι απ' τους γονείς.
Σταγόνα απ' τον ωκεανό
της γνώσης του δασκάλου μου.
Του σύμπαντος σταγόνα.

Σημαία

Πώς κυματίζεις; Πού κοιτάς;
Τι σκέφτεσαι; Ποιον χαιρετάς;
Ψεύτικα όσα αγγίζω.
Αυτό που αξίζει, άόρατο.
Το έμβλημα! Η ιδέα!

Δίκαιο

Στο Δίκαιο της Φύσης, του Θεού,
είμαστε όλοι ίσοι.

Ποιος είν' αυτός που τόλμησε
να σε τσαλαπατήσει.

Το ανάστημά σου ύψωσε
ενάντια στην κρίση,
το ανθρώπινο δικαίωμα
του νόμου αν θες ν' ασκήσεις.

Μα του σοφού το Δίκαιο
αν θες να ερευνήσεις,
στείλ' του ευχές, θα σου 'λεγε,
για να τον αποπλίσεις.

Στους γράφοντες

Ευγνωμοσύνη αισθάνομαι
ετούτη τη στιγμή
διαβάζοντας αυτό
το ολοζώντανο
κι εξαίσιο βιβλίο,
για τη μετέπειτα ζωή,
του Δάντη μεγαλείο.

Το χέρι ευλογημένο
που τόσα χρόνια έγγραφε.
Και είτε βρίσκεται εκεί
στού Άδη τα παλάτια,
είτε κατέβηκε ξανά
στη γήινη ζωή,
τον σεβασμό αξίζει.

Ευχαριστώ τους ουρανούς
που τέτοια ευκαιρία
ως δώρο είχαν για μένα,
να το διαβάσω και αυτό
όπως και τόσα άλλα
τον νου που ανοίγουν.
Σπουδαίοι φίλοι τα γραπτά.
Βιβλία ευλογημένα!

Στον Όμηρο, στον Παλαμά,
Καβάφη, Καρυωτάκη,
στον Σολωμό κι άλλους πολλούς,

κι όχι μονάχα ποιητές, τιμή!
Τιμή σε όσους έσπειραν
τη γνώση, τη σοφία,
το χέρι που ενέσυραν
επάνω στο χαρτί
έχοντας έμπνευση στον νου
και τις ιδέες τους
καθάριο οδηγητή.

Φεγγάρι

Ακίνητο, ολοστρόγγυλο
φεγγάρι στο νησί
πάνω από τη θάλασσα.
Κι εκείνη ταραγμένη
στοχάζεται τη δόξα σου.

Φώτα πολλά,
χλωμά μπροστά σου, εφήμερα,
καράβια φωτισμένα.
Κι εσύ από πάνω ήσυχα
χαμογελάς και γνέφεις.
Με δύναμη γαλήνια
χαιδεύεις και ελέγχεις.

Άγνωστε ποιητή

Απόψε ευαίσθητη βραδιά.
Μέσα στη μοναξιά μου
σ' εσένα απευθύνομαι
ευαίσθητε πομπέ
και μηνυμάτων δέκτη,
άγνωστε φίλε ποιητή.

Σ' εσένα που ονειρεύεσαι
τον κόσμο αυτόν ν' αλλάξεις.
Ρίξε τον σπόρο όπου μπορείς.
Κάποια στιγμή θ' ανθίσει.
Όσο μακριά κι όσο δειλά,
είναι δώρο της Φύσης.

Βροχή

Βροχή, τί θέλεις να μου πεις
κι αδιάκοπα με βρέχεις;
Το μήνυμά σου δώσε μου
βροχούλα δροσερή
κι άσε με να παλεύω
να μπω μες στον πυρήνα του.
Κάτι να μάθω έχω.

Καρποί

Πού άραγε να κατοικείς Θεέ;
Για μια μονάχα θα 'θελα
στιγμή να σ' αντικρίσω
σαν δένδρο που απορρόφησα
ήλιο και φως στις ρίζες μου
και αποθήκευσα χαρές
να σε ευχαριστήσω.

Τ' άνθη μου γέννησαν καρπούς
χυμώδεις, πνευματώδεις.
Όχι πολλούς. Δύο μονάχα μα γερούς,
που κάθε χρόνο γίνονται
όλο και πιο υπεύθυνοι,
ανοδικοί, αλματώδεις.

Καρπούς, πηγές για έμπνευση,
έκσταση, ισορροπία.
Λες και δεν έζησα ποτέ
πριν απ' το θαύμα της ζωής,
πριν τη Δημιουργία.

Μ' επισκέπτεσαι συχνά

Ξεχασμένη άνοιξη,
περασμένη εφηβεία,
μ' επισκέπτεσαι συχνά
και κρυφοκοιτάς θολά
του μυαλού μου τα στενά
στου χειμώνα την ανία.

Τιμή στον δάσκαλό μου

Πάντα στον νου μου ο δάσκαλος.
Με τις ιδέες του
ορίζει την πορεία μου.
Ό,τι νομίζω συμβατό
μ' ό,τι αυτός μου δίδαξε
στηριώνει τη ζωή μου.

Τιμώ απεριόριστα
του νου τον άγγελό μου.
Τιμή στον δάσκαλό μου!

Προτροπή

Λες πως είσαι δυνατός,
πως δεν φοβάσαι τάχα.
Κι είσαι όλος επίθεση
που μόνο φόβο δείχνει.

Θύτη και θύμα, άνθρωπε του 2010,
κυρτό σε βλέπω, σκυθρωπό,
με πόνο, με κατάθλιψη
και φόβους περισσούς
το μέλλον ν' ατενίζεις.

Σκέψου αισιόδοξα κι απλά.
Μη κρίνεις, μη θυμώνεις.
Χαμήλωσε τα πάθη σου
ως να τα εξαφανίσεις.

Νιώσε το φως και τη χαρά
που σκέπασε η λήθη
μες στους αιώνες της τακτής
εναλλαγής σωμάτων.

Χαλάρωσε, ηρέμησε,
πάρε βαθιές αναπνοές.
Οραματίσου τον καλό
και γνήσιο εαυτό σου.

Είσαι γαλήνιος κι ασφαλής.
Είσαι αιώνια ψυχή
πλήρης κι ευτυχισμένη.
Το ξέχασες και χάθηκες
στου χρόνου τη ροή.

Στη φαντασία σου πρόβαλε
ένα πεδίο καθαρό.

Με το σπαθί σου νοερά
ξεριζώσε τους φόβους σου
και ρίξ' τους στη φωτιά.

Στον εαυτό σου δώσε
χρόνο, αγάπη, σεβασμό
κι απόλαυσε το έργο σου.
Νιώσε σπουδαίος κι ελαφρύς.
Στο μένος στάσου απέναντι
της γήινης ζωής.

Την επαφή με σένανε
βρες την και νιώσε σιγουριά.
Μείνε σ' αυτή.
Κανείς δεν έχει τίποτε
στον άλλον ν' αποδείξει.

Χρόνος

Στον χρόνο όλοι αναζητούν
τον ήλιο της ελπίδας.
Κι αυτά και τ' άλλα να διαβούν,
όλα τα βάσανα της γης,
να μείνει μόνο η χαρά,
τα ίχνη όλα να σβηστούν
της κάθε καταιγίδας.

Μα ο χρόνος είναι δίκοπος.
Δίκαιος κι αναλλοίωτος.
Όχι μονάχα τα κακά,
και τα καλά αφανίζει.
Τηρεί μια αυστηρή γραμμή,
λύπη-χαρά, κι αντίθετα,
με τη σειρά εμφανίζει.

Όλα ωχριούν στο πέραςμα
αυτού του επιδρομέα.
Ό,τι καινούριο σήμερα,
αύριο φαίνεται παλιό.
Σαπίζει η ύλη, εξασθενούν
τα αισθήματα, η δόξα.
Οι άνθρωποι μαραίνονται,
τα ζώα, τα λουλούδια.

Κάθε στιγμή μοναδική.
Φεύγει. Δεν έχει επιστροφή.
Ένα πουλάκι στην αυλή. Κοίτα.
Ανάσα δίνει στη στιγμή.

Βαρύ το βήμα, σταθερό.
Στάση δεν κάνει ο χρόνος.
Με λήθη ραίνει τις πληγές
και μαλακώνει ο πόνος.
Λιώνει της νιότης την ορμή.
Κρατάει σκήπτρο, κυριαρχεί
της εντροπίας ο νόμος.

Μα απτόητη κι απάτητη
απ' το βαρύ το βήμα
μόνο η αλήθεια βγαίνει.
Ορθοστημένη, αθάνατη,
τον χρόνο υπερβαίνει.

Φτερά

Κόπηκαν οι ρίζες μου.
Δεν πατάω σταθερά.
Αισθάνομαι μετέωρη
μα απέκτησα φτερά.

Έφυγα απ' το παρελθόν
κι εστιάζω στο παρόν.
Κάποιες νύχτες σαν πληγή
μια σκιά με προκαλεί
να της απαντήσω.

Δεν ανήκω πουθενά.
Έχω διάπλατα φτερά.
Έρχομαι απ' το πουθενά
και πετάω στ' ανοιχτά.

Δεν είσαι εσύ το σώμα

Δεν είσαι εσύ το σώμα.

Εσύ είσαι η ψυχή.

Περνάς με τις φτερούγες σου
της γης την οροφή.

Κι εγώ που νιώθω πως
θα 'ταν καλό για σένα
μ' ένα ατράνταχτο άλλοθι
τον κόσμο ν' αποφύγεις,
είμαι σε σώμα ακόμα,
με σκέψη χαμηλή.
Δεν ήθελα να φύγεις.

Κρίση

Οι άνθρωποι σε πανικό
κι οι δρόμοι δίχως φώτα.
Σε νάρκη η συνείδηση.
Σε έξαρση οι σειρήνες.
Πτυχία δίχως μόρφωση,
μορφές δίχως πυρήνες.
Μας χτύπησε πριν χρόνια
την πόρτα ο φορμαλισμός
και δεν θορυβηθήκαμε
όσο ήταν καιρός.

Βαριά κεφάλια σέρνουμε
από ιδέες άδεια,
με έγνοιες για επίδειξη
και εύκολη ζωή,
με ψεύτικες, βαριές
και τεχνητές ανάγκες.

Το ενδιαφέρον όλο
εστιασμένο στο κορμί.
Ρούχα επώνυμα, ακριβά,
περίτεχνα φτιαγμένα,
καλλυντικά κι αρώματα
και πονηριά κι ορμή.

Κι όπου βρεθούμε τώρα πια,
πρώτα για κρίση ακούμε.
Μονάχα για την οικονομική.
Οι άλλες τί μας μέλλουν;

Τί να σημαίνουν άραγε
η κρίση η κοινωνική
κι η κρίση η πνευματική;
Κι η παρακμή η ηθική
πόσους μπορεί να ενοχλεί;

Πάντα η πλειονότητα
πίσω απ' την άγνοια κρύβεται
για ευτελή συμφέροντα
και εθελοτυφλεί.

Πατρίδα

Μέρα κλήσης στον στρατό.
Παράξενη η συγκίνηση,
ανάμικτα αισθήματα
βαριά και ανεξήγητα.

Η πατρίδα με χρειάστηκε,
τη νιότη μου ασπάστηκε,
στη χρεία με θυμήθηκε
και τ' όνομά μου κλήθηκε.

Είναι, ναι, για την πατρίδα.
Ποιά πατρίδα είν' αυτή
που όταν σε θέλει σε καλεί
κι όταν πεινάς σε αγνοεί.

Χωρίς ελευθερία

Υγρά τα μάτια αδιάφορα
πλάι στην ακακία
ασάλευτου παλικαριού
σε κήπο ατημέλητο
χωρίς ελευθερία.

Φίλοι του πεσμένα φύλλα,
στο συναίσθημα ερημιά.
Πάχνη, ομίχλη κι υγρασία
το κορμί διαπερνά.

Όνειρα ανάκατα στον νου
απατημένης νιότης.
Δεσμώτης πλάνης του καιρού
ο μαγεμένος πότης.

Όρια

Επικίνδυνα σκοτάδια με τραβούσαν προς τα κει
και στα όρια του χρόνου πίεση και φυλακή.

Τσαλακώνοντας τον χρόνο κι αψηφώντας τη γραμμή,
πέρασα στου διαδρόμου την επόμενη πτυχή.

Με νερά που πλημμυρίζαν στη δική μου προσμονή,
προσπαθούσα να σε σώσω μέσα κι έξω απ' τη ροή
και σε κράτησα και σ' είδα σε παγκόσμια προβολή.

Είδα όρια να σπάνε, είδα γνώση μυστική,
είδα να σε κομματιάζουν, μα δεν έφυγα από κει.

Της άνοιξης ανθοί

Του έρωτα κυήματα
και τ' ουρανού βλαστάρια.
Είναι της άνοιξης ανθοί.
Δυο ωραία παλικάρια.

Καλόγνωμα και άξια
με δίκαιους χαρακτήρες.
Θεέ, πολλά μου έδωσες
και λίγα ίσως μού πήρες.

Η θάλασσα αγρίεγε

Χιόνι στο απέναντι βουνό.
Στην πόλη μέσα βρέχει.
Η θάλασσα αγρίεψε.
Πάλι στον νου μου ο δάσκαλος:
«Όλους μπορεί η θάλασσα
και θέλει να μας θρέψει.
Δεν θα στερέψει η θάλασσα....»

Ενότητα 2^η

(Γράφτηκε για την παιδική παράσταση
της Τάνιας Ρούμκου)

Οι άγγελοι

Κανένας δεν είναι μονάχος
σ' αυτή και στην άλλη ζωή.
Το αγγελάκι της έχει
προστάτη η κάθε ψυχή.

Γύρω μας φτερουγίζουν
οι άγγελοι σιωπηλά.
Πάντα μάς προστατεύουν
αόρατα, διακριτικά.

Καμιά λύπη

Δεν χωράει καμιά λύπη
μες στην ταπεινότητά μας.
Και σε όλη τη ζωή μας
την καρδιά την παιδική μας
θα διατηρήσουμε.

Ξέρουμε να συγχωρούμε
και να γενναιοδωρούμε.
Τους ανθρώπους, τα λουλούδια,
τα ζώακια, τα τραγούδια,
όλους τους σεβόμαστε.
Και γι' αυτό χαιρόμαστε.

Κρατάμε το τιμόνι

Διώχνοντας μακριά τον φόβο
θάραρος θα γεμίσουμε.

Την αγάπη και την πίστη
αν καλλιεργήσουμε,
μίσος και αμφιβολία
θα εξαφανίσουμε.
Κρατάμε το τιμόνι.

Όταν λείπει η κακία
η αγάπη δυναμώνει.
Κι η ταπεινότητα
τον εγωισμό
τον λιώνει σαν το χιόνι.

Χαρίζω χαρά

Κάθε μέρα και σε κάποιον
θα προσφέρω ό,τι μπορώ.
Είναι η τσιγκουνιά μιζέρια,
η απληστία είναι κακό.

Κατακτώ την ευτυχία
με την γενναιοδωρία.
Σαν χαρίζω τη χαρά,
χαίρομαι κι εγώ διπλά.

Αγγελάκια

Τα πανάλαφρα αγγελάκια
φτερουγίζουν σαν πουλάκια.
Κι αν το θέλουμε κι εμείς,
όλοι οι κάτοικοι της γης,
να 'μαστε αγνοί κι αθώοι,
άγγελοι θα γίνουμε όλοι.

Για έναν κόσμο νέο

Του Παράδεισου τις πόρτες
θα τις βρούμε ανοιχτές
μπαίνοντας με αγνή καρδούλα
και με σκέψεις θετικές.

Με αλήθεια, με γαλήνη,
με αγάπη, σεβασμό,
φτιάχνουμε έναν κόσμο νέο,
και ξεχνάμε τον παλιό.

Στον Παράδεισο

Τί ωραία που περνάμε
μες στης Φύσης τη χαρά!
Οι καρδούλες ανθισμένες
κι όλα αγνά κι αληθινά.

Χρώματα και μυρωδιές,
μουσικές και ομορφιές.
Η γαλήνη κι η χαρά
του Παράδεισου φτερά.

Του Θεού παιδιά

Μες στον κήπο της καρδιάς μου
θα καλλιεργώ
την αγάπη και την πίστη
για ό,τι όμορφο υπάρχει
και αληθινό.
Θα απλώνω τη γαλήνη
κι όλους θα τους συγχωρώ.

Δεν θα αφήσω στην καρδιά μου
να φυτρώσει το κακό.
Φόβος, λύπη, αμφιβολία,
άγχος, μίσος, απληστία.
Έξω κι ο εγωισμός.
Θα 'μαι ακοίμητος φρουρός.

Θάρρος, γενναιοδωρία,
ταπεινότητα, χαρά.
Είμαστε ανεξαιρέτως
όλοι του Θεού παιδιά.

Για το χρήμα

Μάζευε κυρα-Τσιγκούνα
χρήμα και περιουσία.
Είναι αλλού η ευτυχία.
Ψάξε νά βρεις την ουσία.

Τώρα ήρθε η σειρά σου
να τα χάσεις τα λεφτά σου
και να προβληματιστείς
από πού θα κρατηθείς.

Μέσα στην καταστροφή σου
δεν σε σώζει η απληστία.
Θα σε βοηθήσει μόνο
η κυρα-Γενναιοδωρία.

Τίποτε δεν είν' τυχαίο.
Ήτανε το μάθημά σου.
Στην τελειότητα της Φύσης
όλα γίνονται σωστά.
Μόλις διώχνεις την κακία
η καλωσύνη ξεπηδά.

Περιεχόμενα

ΟΝΤΑ	7
ΣΤΡΟΦΗ	8
ΚΕΝΟ	10
ΑΔΙΕΞΟΔΟ	10
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΕΑΥΤΟΣ	11
ΕΣΥ	12
ΕΥΤΥΧΙΑ	13
ΤΕΩΣ	14
ΕΡΩΤΑΣ	15
ΑΓΝΟΥΛΕΣ	16
ΜΗ ΓΚΡΙΝΙΑΖΕΙΣ	17
ΧΑΘΗΚΕΣ	18
ΔΕΝ ΕΝΤΑΣΣΟΜΑΙ	19
ΑΝΑΡΡΩΤΙΕΤΑΙ	20
ΕΥΘΥΝΗ	21
ΑΠΛΩΝΟΜΑΙ	22
ΣΤΑΓΟΝΑ	23
ΣΗΜΑΙΑ	24
ΔΙΚΑΙΟ	25
ΣΤΟΥΣ ΓΡΑΦΟΝΤΕΣ	26
ΦΕΓΓΑΡΙ	28
ΑΓΝΩΣΤΕ ΠΟΙΗΤΗ	29
ΒΡΟΧΗ	30
ΚΑΡΠΟΙ	31
Μ' ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣΑΙ ΣΥΧΝΑ	32
ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΔΑΣΚΑΛΟ ΜΟΥ	33
ΠΡΟΤΡΟΠΗ	34
ΧΡΟΝΟΣ	36

ΦΤΕΡΑ	38
ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ ΤΟ ΣΩΜΑ	39
ΚΡΙΣΗ	40
ΠΑΤΡΙΔΑ	42
ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ	43
ΟΡΙΑ	44
ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ ΑΝΘΟΙ	45
Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΓΡΙΕΨΕ	46

ΕΝΟΤΗΤΑ 2^η: ΠΑΙΔΙΚΑ

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ	49
ΚΑΜΙΑ ΛΥΠΗ	50
ΚΡΑΤΑΜΕ ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ	51
ΧΑΡΙΖΩ ΧΑΡΑ	52
ΑΓΓΕΚΑΚΙΑ	53
ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΝΕΟ	54
ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ	55
ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΙΔΙΑ	56
ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ	57

Στοιχειοθεσία - Εκτύπωση

UNIVERSITY STUDIO PRESS

Εκδόσεις Επιστημονικών Βιβλίων & Περιοδικών

Αρμενοπούλου 32 • Θεσσαλονίκη 546 35
τηλ. 2310-209637, 209837 • fax 2310-216647
e-mail: info@universitystudiopress.gr
web site: www.universitystudiopress.gr

